

DM

magazin

Irodai apróságok

Veress
Miklós

Berzsenyi

Somogyvilág fülletleg csönd-szobák: most nem hallik a pór káromkodása most világforró fűrtös homlokát enyhítgeti Camoena pártfogása

Az aetherben fönn sasszárnyon suhan az éjszaka — lenn magyar szomorúság: a gyertya fogy pedig nagy ára van mert perpatvarban hallgatnak a másák

A dombon túl a nemzet lelke alszik (s tán horkol is — indulatát igézni ébreszteni már elúnta fia)

Béhunya szem — a rokonfényű arcig csak képzelet tovább hol tükre nézi: viszontmagány és melankólia

Bolygóhalál

Leszállt a kőd a téli éjszakára fehér leszen az éjszaka megint Csillag lobog ökölnyi kőbe zárva és benne bolygók halála kering

Az égbe kar: egy kóró vézna szára dől s esdekel a fűvő szél szerint Borzong a fű a sáros beteg sárga dacol s hajol S az idő vele ring

Kék január észak-kék mint a rőt naptüzekeken átderengő fenyők; tülevélű fagyos galaktikák

Csontágukon parányi csönd dalol mint vak madár: zúzmarás lét alól fölröppenő s megdermedő világ

Kint és bent

Kezembe nyomták Yorrick koponyáját s csak én látom hogy füres a kezem míg létemen két ember árnya száll át s szavak bohócsipkáját csörgetem

Fáj már a taps mely meghajolni készlet mert fáj a kint: a ripacs éjszaka hol jól tudom már minden csupa

diszlet —
csak bent lehet az ember önmaga
függönyök közt hol Oidipusz vakon átlát teremnyi csöndbe fagyott lelker magányba zárt légyiszkos ablakon

A kint hazug: szajha-Oféliák
Es Gertrúd hogy szoptatnia ne kelljen nem szüli meg Hamlet nevű fiát

Magas házak tövében a kis játszótérek délelőttönként még néptelenek, üresek. Pihennek a csúzdák, mászók, homokozók, várják haza az iskolából, óvodából kis gazdáikat. Szép, napos délutánon aztán meglevenedik a sok-sok játék, mozgásba lendülnek a hinták, zajos gyereksereg foglalja el a birtalmát. Kisebbség és nagyobbak, ügyesek és ügyetlenek, zajosak és csendesek, kislányok és kislányok. Tízemeletes, komoly falak játékosan verik vissza szép, vidám nevetésüket. Gyermekünk örömét, sokféle játszótéri szórakozását örökítette meg Somogyi Károlyné képiportájában.

A telefon berregése élesen hat a telefon berregése élesen hat a telefon berregése élesen hat a telefon berregése élesen hat

A fene enné meg! — mondja, miközben a kagylóért nyúl.

Halló... igen, itt a tervosztály. Hogy kit? Nagynét? Igen itt, csak egy kis türelmet, tartsa a vonalat, mindjárt hívom.

Háromszor megdöngötti öklével a széke mögötti falat.

— Ki keres? — kérdezi Nagyné a szűkre szabott ajtóból.

— Nem tudom! Nem mondta.

Pedig tudja. Már a szuszogásáról megismert. Jolánka keresi. Jolánka, a sógornője. Naponta hívja. Akár órát lehetne hozzá igazítani. A fene egye meg. Most fél óráig hallgatható. Szólni azonban nem szól. Csak dühösen rágyújt, és megpróbál dolgozni. De nem megy. Mert egyszerűen képtelenség odafigyelni. Nagyné úgy mondja, mint a felhúzott velker. Mindig ő kezdi. Tegnap délután a varrónőnél volt, most azt meséli. Azután jön a mit főzől holnapra, hogy vannak a gyerekek, és végül a hallottad? Ezt mindig utoljára hagyják. Ha új nincs, akkor a régi pletykákat szedik elő. A sorrend mindig ugyanaz. Amikor Nagyné belemelegszik, márpedig előbbutóbb, de mindig belemelegszik, arrébb tolja az asztalon levő iratokat és nekikönyököl. Ezért nem haragszik. Egy kicsit mindig várja. Pedig az iratokat össze-vissza keveri. Nagyné azonban amolyan jól kitömött aszszony, akin lenne mit fogni. Amikor az asztalra könyököl, az amúgy is kerek mellei felcsúsznak, majd hogy ki nem ugranak. És ha kivágott elejű ruha, vagy blúz van rajta, amiknek a felső gombja mindig nyitva, márpedig gyakran az van rajta, akkor be lehet kukucskálni. Különösen nyáridőben, amikor a könnyű anyag eláll. Igaz, ilyenkor tarka a melle. Addig, ameddig a fürdőruha szabadon hagyja barna, lejjebb pedig inkább fehér, mint rózsaszínű. Nem is

lapos, nem is lógós. Szép kerek mell, amitől az embernek egyből melege lesz.

— Nagyné rendszerint annyira belemelegszik, hogy történetesen még azt sem venné talán észre, ha leesne róla a ruha — gondolja magában, és ahogy hirtelen elképzeli egy szál alsóban, amelynek körvonala a gömbölyű aszszony szűkre szabott szoknyája alatt jól kirajzolódik, hangosan elneveti magát. Az azonban még ezt sem veszi észre.

A kancsából, ami a sarkot elrekesztő függöny mögötti asztalkán áll, vizet tölt. Még egyszer végiglejtározza zsebet, fejfájásról való azonban nincs. Pedig átkozottul fáj a feje. Tegnap este Gyuláéknaál kártyáztak éjjelig. Es ittak. Likört, amit útál, és amitől tudja, hogy megfájdul nemcsak a feje, hanem a gyomra is. Jobb híján megiszik még egy pohár vizet.

— Néptársam — fordul hozzám búvájos mosollyal Nagyné, aki közben befejezte a beszélgetést — mikorra lesz meg?

— Micsoda? Ja, persze a jelentés.

— Tízre — mondta. Kettőig legépeljük. Egyébként nem leszünk meg. Vagy ha jó lesz holnap?

— Nem, szó sincs róla. Délután értekezlet.

— Hát akkor... Kávét kér?

— Lehet. De cukor nélkül, és erőset.

— Fáj? — böki a mutatóujját homlokához Nagyné. — No, jó, jó — nem kell azért mindjárt lenyelni az embert — mondja gurgulázó nevetéssel kifelé menet. — De az anyaggal azért iparkodjon.

Nekiül. A számoszlopok azonban táncot járnak. Az asztalhoz esapja az írót, azután kétmarokba fogja fejét, masszírozni kezdi a tarkóját. Úgy érzi, hogy szétesik. Ezerszer megmondta az aszszonyak, hogy hétköznap ne csináljon programot.

— Itt a posta — hallja a folyosón Jucikát, aki nemcsak takarít, hanem egyszemélyben küldönc is. Vagy még annál is több. Aféle hírszolgálati iroda, aki a postával együtt viszi és hozza, hogy hol mi történt. Minden irodába bejáratos. Nemsokára itt, hanem sok más vállalatban is.

Lelkendezve siet elébe, mert reggel megkérte, hogy hozzon aspirint. Jucikához azonban most nehéz hozzáférni. Mint csirkék a kotlóst, úgy veszik körül a kolléganők. A kollégák inkább csak az ajtóból hallgatónak. A másik üzembreszlegben dolgozó Kovácsné van a napirenden. Kovácsné, aki tegnap otthagyta az urát. Pedig az csendes természetű, áldott egy rendes ember. Legalábbis a kolléganők szerint. És házias. Nem iszik, nem kártyázik. Nőzni meg... ugyan, ilyesmit még csak feltételezni sem lehet róla. Egyébként se Gregori Peck-típus. Inkább egy kicsit mulya.

— Lehet, hogy ez is volt a

baj — mondják a kolléganők! Mert Ica, mármint Kovácsné éppen az ellenkezője: csupa élet, örökmozgó, akinek egy percig se áll be a szája.

A kollégák szerint, akik közben egyenként odaszállingóztak, ott van a kutya elásva, hogy Ica tízes vérű. Kovács viszont amolyan savós, akinek alighanem elég, ha havonta egyszer megismogatja az asszonyt.

Ebből azután parázs vita keletkezik. Az asszonyok amellettkardoskodnak, hogy „az” nem minden. Mire a férfiak kaján mosollyal rábólintanak, hogy: jó, jó, tudjuk mi azt.

Pista viszont, aki Icával együtt dolgozik, olyan, mint az ördög. Gyanították, hogy valamit itt lesz. Mégpedig azért, mert Pista meg a csendes természetű Kovács olyan jó barátok lettek, hogy még nyaralni is együtt mentek. Persze Icával, Pista kocsián. Igaz, a hűgát is magával vitte, mert ő nőten. Azóta is sülvé-főve együtt voltak.

— Az irodában úgy adták a szentet, mintha semmi közük se lett volna egymáshoz — meséli a mindent tudó Jucika. — Közben meg feljárt Pistához.

— Hozzá költözött? — kérdezi az egyik izgalomtól kipirult kolléganő.

— A, dehogyan — legyint Jucika. — Annyi esze van. Az anyjához.

— És a gyerek?

— Eddig is az nevelte. Most azt meséli, hogy az ura verte. — Jesszusom! Még szét se hordtam a postát. És még vagy hat helyre kell mennem. Itt van a maga aszpirinja is.

— A fene enné meg Kovácsné meg Nagynét is — dühöng magában, miután két tablettát lenyelte. S amíg csillapul a fejfájása, átlapozza az újságot.

— Olvasunk, olvasgatunk — nyit rá Nagyné évődve. — Na, azért nem kell mindjárt megharagudni — mondja engesztelőleg, amikor emez dühösen lecsapja az újságot. — Csak benezem, hogy kész van-e már. Nehogy azután az legyen, hogy miattunk nem lett meg. Kér egy kávét?

— Semmit se kérek. És ha kész leszek, majd átviszem — mondja dühösen.

— Kérem, ahogy a kartárs parancsolja — sziszegi vissza az ajtóból a vérig sértett Nagyné.

Egy óra tájban azonban ismét bedugja a fejét.

— Haragszik még? — kérdezi széles mosollyal.

— Ugyan már, dehogyan — szajbadokozik amazz.

— Akkor kap egy jó kávét — és már hozza is. — Amíg issza, ha megengedi, telefonálnék.

— O, hogyne, hogyne.

S amikor a jószagú Nagyné az orra előtt ismét nekikönyököl az asztalnak, az jár az eszébe, hogy ha ő legényemben lenne, rá tudná-e venni, hogy eljárjon hozzá.

KERESZTÉNYI JÓZSEF

